

عنوان مقاله:

بهره مندی از یافته های روان شناختی در تحلیل تاریخی؛ یک مرور انتقادی

محل انتشار:

تاریخ نگری و تاریخ نگاری، دوره 26، شماره 17 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

روح الله شهابی - استادیار پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی

محمد امیر احمدزاده - استادیار پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی

خلاصه مقاله:

برای کاربرد یافته های روانشناختی در تحلیل های تاریخی یک زیربنای نظری قوی وجود دارد چرا که روان شناسی مطالعه رفتار انسان در حال و تاریخ مطالعه رفتار و تجربه انسان در گذشته است. به نظر می رسد برای این کاربرد دو دوره به هم مرتبط می توان قائل بود؛ در دوره نخست دیدگاه های رویکرد روان تحلیل گری فرویدی در تحلیل ویژگی های شخصیتی رهبران سیاسی مورد استفاده قرار گرفت و تصمیم رهبران سیاسی در شکل گیری رویدادهای تاریخی را با چنین نگاهی تفسیر کردند. مشکلات رویکرد روان تحلیل گری باعث ظهور رویکرد دوم یعنی دیدگاه های روان شناسی بین نسلی در تحلیل های تاریخی شده است به گونه ای که تغییر در روش های فرزندپروری به پیش برنده تغییرات اجتماعی دانسته شد و این اعتقاد بوجود آمد که نگرش ها و رفتارها با کودک و سیر تکاملی فرزندپروری، تاریخ را شکل می دهد. برای چنین ادعای تاریخی، شواهد نظری روان شناختی (دیدگاه ویگوتسکی) وجود دارد اما همچنان فقدان حمایت تجربی را می توان ضعف عمده این رویکرد دانست. در این مقاله این ادعاها با یک رویکرد انتقادی مرور خواهد شد و در پایان به منظور بهره مندی از دانش روان شناسی در تحلیل تاریخی توصیه هایی خواهد شد.

کلمات کلیدی:

درآمدی بر چالش ها و راهکارهای بهره گیری از یافته های روان شناختی در تحلیل تاریخی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/864065>

